

Mahoušková
Kerouac
Zamlžená práce

Jeden kámoš mi řekl, že se nabízí práce v cookie factory. Tak jsem do toho šel, vynášelo to víc než dvacet babek. Sešli jsme se jednoho krásného rána v 6:15. Čekal jsem pro něj 5 minut v mlze, sedíc na verandě mého nájemního domu s očima zavřenýma. Slunce ještě nevykooklo z druhé strany, od druhého břehu řeky. Všude řvaly sirény z fabrik. Na protějším chodníku jsem viděl vycházet chlápka s ešusem. Než se vrhnul opět do práce, odplivnul si. Každý blbý ráno?, řekl jsem si. Kámoš dorazil, a tak jsme šli. Dali mi na hlavu hučku z papíru, do ruky lopatku a přistavili ke mně velkej vagón, plný karamelu: Mrskni to na pás tou svojí lopatkou, pak to prackama zarovnej. Ono se to vobtočí kolem kola, narovná se to, pak to ty nože nakrájí na kolečka, vjede to do trouby, vyleze to upečený a tamhle holky to daj do krabičky. Chápeš?

Adéla Hladká

Práce v mlze

Jeden kámoš mi řek o práci v nějaké sušenkárně. Rozhod sem se to vyzkoušet, platili kolem 20 dolarů. Takže mě jednou vyzved v 6.15 ráno. Čekal sem na něho asi pět minut na verandě činžáku. Všude byla mlha a já dospával. Slunce ještě nevykooklo zpoza druhého břehu řeky. Všude bylo slyšet velké mlýny. Na druhé straně ulice sem viděl vycházet nějakýho chlapa s krabičkou na oběd v ruce. Odplivnul si a už si to rychle šinul nahoru do práce. „To jako každé ráno?“ řek sem si. Pak přijel kámoš a jeli sme k mlýnu. Tam mi dal na hlavu papírovou čepici, do ruky lopatu, přitáh plný vozík karamelu a povídá: „Tohle vylož lopatou na pás a pak to rukama rozhrň. Nejdřív to vjede pod válec, tam se to vyhladí, pak to automatický kráječ nakrájí a pak to sjede do trouby, odkad' to upečený vyjede druhým koncem, kde to holky budou ukládat do krabic. Rozumíš?“

Jack Kerouac : Noc je mou ženou (Kateřina Remundová)

Job v mlze

Jeden kámoš mi řekl, že se dá pracovat v *cookie factory*. Rozhodl jsem se, že to zkusím, vynášelo to víc, než 20 babek. Měl mě nabrat v 6:15 jednoho krásného rána. V mlze jsem na něho 5 minut čekal posazenej na verandě našeho činžáku a měl sem zavřený oka. Slunko se ještě nevyhouplo na kopec, na druhým břehu řeky. Všude kolem začal řev velkejch továren. Na druhý straně ulice jsem viděl chlapa vyjít s ešusem. Flusnul na chodník a spíchal na kopec do práce. „*To každý ráno?*“ , jsem si tak pomyslel. Borec přijel a lup byli sme v továrně. Dali mi papírkovou čapku na hlavu, lopatku mi dali, dotáhli obrovskej vozík plnej máslovýho karamelu zvanýho *fudge* a řekli : „Lupni to lopatkou na pás a pak to rukama dolad'. Vono se to tam pak rozválí, bude to placatý, nůž z toho sám vykrájí malý kolečka, pak se to dovalí až do pece, z druhý strany to vyleze upečený a holky to tam dají do krabice. Kapišto?“

Facha v mlze (Eliška Šidíková)

Kámoš mi řekl, že se dá sehnat facha v jedný *cookie factory*. Rozhod sem se to prubnout, páč mělo to hodit 20 babek. Vyzved mě taklenc *really early* v 6 patnáct. 5 minut sem seděl na zídce pod činžákem a se zavřenýma vočima na ňho čekal. Slunko se ještě zpoza řeky nevyvalilo, ale fabriky už drnčely, jak by jim šlo vo kejhák. Na druhý straně ulice sem zahlíd chlápka se svačínovkou. Vodpliv si a pak už si to kvaltoval do rachoty. „*To jako každý mornink?*“ řek sem si. Pak přilít kámoš a vyrazili jsme směr fabrika. Na palici mi tam narazili papírovou čepku, vrazili mi jakéhosi šufana, zaparkovali vedle mě šilenej vagon s karamellem a řekli: „Házet jo takhle lopatkou na ten *belt* a pak to roztírej rukama. Profičí to támhle pod těma válcema, rozválí se to, blejdy z toho pak vykrojej kolečka, najede to do pece, z druhý strany už to vyjede upečený a tamhle holky to strkaj do krabic. Všecko jasný?“

Dřina v mlze (Bára Houžvová)

Jeden známý mi říkal, že kdysi pracovával v “sušenkárně“. Tak jsem se rozhodl, že to vyzkouším, přestože tam platili sotva 20 dolarů. Vzbudil mě ve čtvrt na sedum, venku bylo moc hezky. Pak jsem na něho čekal asi 5 minut u mě na verandě... se zavřenýma očima. Slunce ještě ani pořádně nevyšlo nad pobřeží...na druhý břeh řeky. Hluk z velkých mlýnů se rozléhal široko daleko. Na druhém břehu

řeky jsem si všiml muže, který v ruce nesl ešus s jídlem. Odplivl si a spěchal do práce. „Jako každé ráno?“, zeptal se mě. Byli jsme už v práci (ve mlýně), když tam přišel mistr. Sundal si z hlavy papírový klobouk a pak ho nasadil na hlavu mně, dal mi lopatu do ruky, ukázal mi obrovské auto, které bylo plné máslového karamelu a říká mi: „V první řadě to pošli na pás, potom to ještě přeházej rukama, tamta kláda co je okolo toho válce, vidíš to... tak tamten nůž je automaticky neřeže na proužky, v tamtom rohu už jsou všechny nařezané a ženské co vidíš tam, je dávají do krabice, rozumíš?“

Práce v mlze (Markéta Barochová)

Jeden kamarád mi říkal, že ve fabrice na sušenky shánějí někoho na práci. Rozhodl jsem se to zkusit, vycházelo to nejmíň na 20 dolarů. Jednoho hezkýho rána mě kamarád vyzvedl v 6:15. Pět minut jsem na něj čekal v mlze, usazený se zavřenýma očima na verandě mého činžáku. Slunce ještě nevylezlo zpoza druhého břehu řeky. Velký stroje byly slyšet všude. Na druhý straně ulice jsem viděl vycházet chlapa s obědovým boxem. Odplivl si a pospíchal nahoru do kopce směrem do práce. „Každý ráno?“ řekl jsem si. Kamarád přijel a najednou jsme byli ve fabrice. Na hlavu mi nasadil papírovou čepici, do ruky dal lopatku a přitáhl mi tam vozejk plnej karamelek / karamelu a na to říká: „Posílej to na pás s tou lopatkou a rovnoměrně rozhazuj rukama. Otočí se to támhle kolem těch válců, vyleze to pak rovný, nože to automaticky krájí, hejbe se to pohromadě a vyjde to na druhý straně a holky támhle to dávají do beden. Chápeš?“ „Jo.“

“Nesmíš se zastavit. Pokud se na minutu zastavíš, celá fabrika se zastaví. Chápeš?”

Kamarád mi řekl, že mají v „cookie factory“ volné místo. Rozhodl jsem se to zkusit, platí tam okolo 20 dolarů. Jednoho rána v 6:15 mě vyzvedl. Ten den byla mlha. Pět minut jsem se zavřenýma očima seděl na verandě mého domu a čekal na něj. Slunce ještě nevystoupilo nad protilehlý říční břeh. Všude okolo hučely motory. Na druhé straně ulice jsem viděl jít muže s obědovým boxem. Odplivl si a pak si pospíšil s odchodem do práce. „Takhle to bude každý ráno?“ řekl jsem si. Vyzvedl mě a pak jsme odjeli k továrně. Dostal jsem papírovou čepici na hlavu, dali mi lopatu a přivezli mi vozík plný „fudge“¹ a řekli: „Naházej je lopatou na pás a potom je rovnoměrně rozmísti rukama. Pak dojedou mezi válce, ty je zpracují, automatické nože je nařezou, uvnitř se vyhladí a z druhé strany vypadnou už hotové a pracovnice je už odtamtud dávají do krabic. Rozumíš?“ (Alexandra Šperlichová)

Práce v mlze (Anežka Harudová)

Jeden kamarád mi řekl, že ve fabrice na sušenky maj volnej flek. Rozhodl jsem se to zkusit, vycházelo to na víc než 20 dolarů. Jednou ráno mě kamarád vyzvedával v 6:15. Pět minut jsem na něj se zavřenýma očima čekal v mlze na verandě mého baráku. Slunce zpoza druhého břehu řeky ještě nevylezlo. Všude zvonily velký mlýny/stroje. Na druhý straně ulice jsem viděl vycházet chlapa s obědovým boxem. Odplivl si a spěchal nahoru do práce. „Každý ráno?“ řekl jsem si. Kamarád přijel a hned jsme byli ve fabrice. Dal mi na hlavu papírovou čepici, do ruky lopatku a přitáhl mi tam vozejk plnej karamelu a říká mi: „Dávej to na pás touhle lopatkou a rovnoměrně to rozhazuj. Támhle kolem těch válců se to otočí, narovná se to, automatické nože to krájí, hejbe se to pohromadě a vyjde to na druhý straně a ženský támhle to dávají do beden. Chápeš?“

“Jo.“

“Nesmíš se zastavit. Když se na minutu zastavíš, zastaví se i celá fabrika. Chápeš?”

¹ měkká karamela